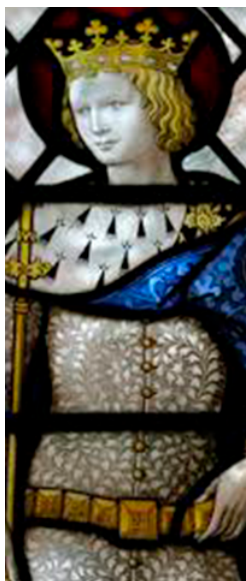

Sv. Eduard Vyznávač

Plinio de Oliveira

13. októbra 2019 † Svätec týždňa † Svätec na okt

Životopisné dáta:

Tento príbeh pripomína, ako Ír menom Gillemichel, mrzák, pokrytý vredmi, prišiel do Ríma a hľadal liek. Pápež mu povedal, že uzdravenie dosiahne len ak ho anglický kráľ Eduard (1003-1066) na vlastnom chrbte odnesie z Westminster Hall do Westminster Abbey.

Zbožný kráľ súhlasil. Chorý Ír počas prenosu ucítil, ako sa jeho nervy uvoľňujú a vracia sa mu do nôh cit. Krv z jeho vredov tiekla na kráľovské rúcho, kráľ neprestal a odniesol ho až pred oltár v opátstve. Ír vyzdravel. Hneď

začal chodiť a svoje barly nechal v opátstve ako dôkaz, práve uskutočneného, zázraku.

Komentár prof. Plinia:

Tento človek mal neurologickú chorobu, ktorá mu bránila chodiť a k tomu vredmi pokryté telo. Dokázal prejsť z Británie až do Ríma, kde žiadal pápeža o pomoc. Ten mu poradil, „Uzdravíš sa, len ak ťa anglický kráľ na vlastnom chrbte odnesie z Westminster Hall do Westminsterského opátstva. Len tak vyzdravieš.“

Ten muž sa vrátil do Británie, prekonal všetky možné protivenstvá, cestoval po rozpadnutých a neistých cestách, stretal banditov, ktorí číhali na pútnikov, žil len s almužien, hľadal prístrešok v kláštoroch a špitáloch popri ceste. Všetko to musel na ceste domov prekonať. A pápež ho poslal späť rovnako chorého, ako k nemu prišiel, skrze rovnaké nebezpečenstvá.

Dôvera, ktorú pápež vložil do zázračnej moci kráľa je krásna. Krásna je aj pokojná poddanosť biedneho Íra.

Keď sa dostal do Londýna, vyhľadal kráľovský palác. Predstavujem si, ako kráľ, s korunou, v kráľovskom rúchu, sediac na tróne privítal chudáka z dobrotou a náklonnosťou:

„Čo si želáš?“

„Pane, *Dominus Apostolicus* (tak vtedy volali pápeža) ma poslal a povedal, že ma uzdravíš.“ Potom odovzdal správu. Kráľ súhlasil.

Pozorujte, ten obrovský kontrast. Žobrák, napoly chromý a plný vredov a zdravý, silný kráľ vo svojej sláve a majestáte. Pápež neprikázal nič bezvýznamné. Tento kráľ mal na chrbte niesť tohoto žobráka. Ponižujúco kráčať ulicami mesta. Hlava národa a štátu mala niesť chorého a bezvýznamného človeka. Kráľ to spravil. Vyšiel z paláca, pravdepodobne ho pozdravili strážne, ktoré stretol. Hlásnik ohlásil, že kráľ opúšťa palác,

vľajky sa stiahli – kráľova zástava sa vytiahla, len ak bol prítomný v paláci. Kráčal, pravdepodobne bez sprievodu a na svojich pleciach, k veľkému počudovaniu zhromaždeného davu, niesol bedára.

„Čo sa deje? Kráľ nejde vo svojom sprievode. Nesedí na parádnom žrebcovi, ktorého zvykne sedlať. Je sám, bez stráže, nesie žobráka...“ Toto vyvolalo veľkú senzáciu, novina sa rýchlo šírila malým Londýnom tých čias.

Ľudia hovorili: „Prečo sa tento biedny žobrák nesie na kráľových ramenách? Náš svätý kráľ je ponížený. Symbol Anglicka, symbol katolíckych cností. Vznešený, majestátny a čistý ako ľalia. Prečo sa ťahá s tým bedárom? Aké pohoršenie!“

Predpokladám, že kráľ bol sústredený a po ceste sa modľil. Bedár sa tiež úprimne modľil, prosil Pannu Máriu o príhovor. Zvedavé davy sa tiahli za nimi aby videli, čo sa stane. Kráľova róba sa špinila krvou a hnisom. Bedár začal pomaly cítiť svoje nohy. Vošli do opátstva. Myslím, že len máločo sa v kráse vyrovná tomuto obrazu. Kráľ pristúpil k oltáru a opatrne zložil ťažké bremeno zo svojich pliec. Bedár stále držal v rukách barly. Ale zrazu mohol vykročiť bez nich. Vredy sa zatvorili a zahojili. Kráľ, v odeve slávne poškrvnenom hnisom a krvou stál obďaleč. Veľký zázrak! Kráľovský majestát tu vykonal, možno najnádhernjší skutok, v celých dejinách Anglického kráľovstva. Svätá Panna vykonala skrze sv. Eduarda veľký zázrak.

Naozaj sa to stalo? Možno áno, možno aj nie. Možno to je mýtus, či legenda. Ale na tom veľmi nezáleží. Záleží na tom, že veľa ľudí si želalo, aby sa veci diali takýmto spôsobom. A na nejakej reziduálnej pravde tak vznikla legenda. Ľudia si nadšene želali, aby sa tá udalosť stala práve takto. Tento ideál povzbudzoval entuziazmus anglického ľudu po generácie. A to je podstatné, že jestvoval takýto stav duší a takáto mentalita.

Ale možno sa to stalo. Možno presne takto. Prečo by sv. Eduard nemohol vykonať zázrak? Ale z istého uhla pohľadu je dôležitejšie vedieť, že možnosť, že sa ten zázrak stal roznieť nadšenie anglického ľudu. Ako inak sa dnes správajú tie davy bedárov dnes.

V čom je krása tohoto príbehu? Odpoveď na túto otázku je dôležitá a pomôže nám pochopiť krásu katolíckej Cirkvi. Urobme si krátky rozbor, aby tento príbeh neskončil len prchavým dojmom ale radšej trvácim princípom.

Ak je ten príbeh pravdivý, tak bol zapríčinený mocou Cirkvi, lebo i sv. Eduard i bedár boli katolíci. Ak sa nestal, tak milosť viedla milióny duší, aby po taktom ničom túžili ako ideálnom.

Dvojaká krása je spojená s týmto príbehom.

Najskôr je tu žobrákova viera. Bol to chudák, ktorý, aby sa uzdravil precestoval pol sveta, aby stretol pápeža a prosil o liek. To ukazuje, aká bola vtedy prestíž pápežstva a ako ľudia verili, že pápež dokáže robiť zázraky a uzdravovať. Vidíme, že o tom boli presvedčení.

Žiadal teda pápeža o liek. Ten ho mohol uzdraviť, ale neurobil tak, poslal ho do Anglicka. Sv. Panna žiadala od bedára prejav dôvery, ktorý zvyčajne žiada len od tých, čo majú pevnú vieru. K slabým, často pristupuje rovno, z bezprostrednou pomocou. Silným hovorí áno, ktoré ale vyzerá ako nie. A tak sa chudák, po nebezpečných cestách nakoniec privliekol do kráľovského paláca. Dôvera, ktorú tak dokázal, odhaľuje

nádheru jeho viery.

A potom je tu viera a poslušnosť samotného kráľa. Pápež nariadil vykonať vec, nezvyčajnú, extravagantnú. Kráľ mal povest' divotvorcu, prečo by nemohol uzdraviť Íra rovno v trónnej sieni? Prečo musel vliecť tohoto, navonok odpudivého, žobráka na svojich ramenách? Ak už mali obaja prísť do opátstva, prečo nemohli ísť na voze? Nie, žobrák musel osedlať kráľa. Prevrátil tým, zdanlivo, hierarchické usporiadania.

A tí, čo milovali poriadok teraz hľadeli na biednu ľudskú trosku ako sedí na dokonalom, ušľachtilom a svätom kráľovi. Prečo? Čo je na tom pekné?

Je pekné, ak verejná moc v stojí na piedestáli. Je nádherné, ak sa tomu, kto vykonáva najvyššiu moc vzdáva náležitá úcta. Ale ešte krajšie je, ak ten, kto vykonáva verejnú moc uznáva božský pôvod tejto moci, lebo keď my prejavujeme úctu tomuto človeku, prejavujeme ju Bohu, pretože ho považujeme za Božieho zástupcu.

Ale je v tom aj iná krása. Je krásne, keď vyšší heroicky demonštruje, že je otcom nižšieho, keď silnejší ponúka svoju pomoc slabšiemu. Preto je nádherné, keď ten vyšší a mocnejší slúži nižšiemu a slabšiemu a urobí všetko, aby ho vyliečil. A tak tu vidíme dve krásne veci. Chudáka, ktorý vo svojej bezvýhodnej situácii prosí kráľa: „Ondesieš ma na pleciach?“ A kráľa, ktorý vie ako kraľovať, pozná svoju kráľovskú vznešenosť a ktorý odpovedá: „Samozrejme, syn môj. Vysadni a podme spolu prosíť o zázrak, ktorý potrebuješ.“

V tom, ako sa tieto extrémny dotýkajú, je niečo krásne. Ako sa najvyšší kráľovský majestát stretáva s najnižším žobrákom. Ako kráľovský majestát na pleciach nesie žobráka a skladá ho pred Božím oltárom. Je to veľká Božia sláva, sláva Pôvodcu žobráka i kráľa, že z prítomnosti žobráka, vredmi pokrytého mrzáka, dokáže vyvodiť takú nádhernú udalosť, ktorá osvieti dejiny Anglicka a ľudstva na všetky časy.

Túto udalosť korunoval zázrak. A naše duše plní nostalgia za dobou, keď také niečo bolo možné, keď zástupy kresťanov boli týmto očarené. Zachovajme si v duši princíp, ktorý podčiarkuje tento príbeh. Krása, dvoch vzájomne sa dotýkajúcich extrémov. Zabudnime teda ohavnosti našej doby. Pomyslíte: Aký skvelý pápež, aký skvelý kráľ a aký skvelý žobrák. Aká slávna nádhera zákonov univerza. Aký nádherný je Boh náš Pán!

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-eduard-vyznavac/>